

Een zeldzaam wonderlijk curriculum: Bert Steendam was huisarts op Schiermonnikoog, NS-bedrijfsarts, arts bij kickboksvedstrijden, TT en grasbaanraces. Is nu drie dagen per week waarnemend huisarts in de provincie Groningen, maar aan huis heeft hij een eigen bloeiende praktijk als paranormaal genezer.

HUISARTS MET EEN GAVE

Paspoort

Naam Elibert (Bert) Hindrik Steendam
Geboren 19 januari 1959 in Groningen
Beroep Waarnemend huisarts en energetisch therapeut (magnetiseur) Heeft handopleg-praktijk aan de Radesingel in Groningen
 Als magnetiseur verbonden aan beroepsorganisatie Verbond Van Energetisch Therapeuten
Opleiding 1979 VWO-diploma; 1979-1987 Studie geneeskunde RUG; 1987-1989 Arts-geneeskundige niet in opleiding (AGNIO) Wilhelmina-ziekenhuis Assen; 1989-1991 Huisartsopleiding te Groningen
Carrière 1993 Cursus gevolgd bij instituut voor Psycho-trauma; 1993-2000 Bedrijfsarts Nederlandse Spoorwegen; 2000-2011 Huisarts van de Huisartsenpraktijk Schiermonnikoog; 2012-2015 Opleiding Hogere school geesteswetenschappen Utrecht; 2011-heden waarnemend huisarts in praktijken in Noord-Nederland drie dagen in de week. Twee dagen per week zijn eigen praktijk 'energetische behandeling'.
Privé woont samen met Adriëne van Schaik, samen draaien ze de magnetiseurpraktijk

Een statig herenhuis aan de Radesingel in Groningen, schuin tegenover de Sint-Jozefkathedraal. Achter het bordje 'Bert Steendam, energetisch therapeut' zit geen zweverig type tussen dampende wierookstokjes. Integendeel; het moderne interieur straalt een zekere zekerheid uit.

De praktijk van 'handoplegger' Steendam bestaat vijf jaar. Het aantal cliënten verdubbelt jaarlijks. Daarom wordt de behandelruimte deze zomer verbouwd; dan kunnen klanten in een aparte ruimte wachten of even bijkomen na een behandeling.

Steendam – heldere ogen, kalme stem, grijze kulf en een kleurrijke leesbril – is een soort haardbandje op zijn hoofd – is eigenlijk zo'n typische bèta-man die als jongen hield van exacte vakken en altijd wilde dat iets bewijsbaar was. Aanvankelijk wilde hij natuurkunde studeren, maar hij koos uiteindelijk voor geneeskunde aan de RUG.

Aan zijn carrière was niets zweverigs. Het was meer een soort jongensboek. Vanaf zijn afstuderen in 1987 werkte hij als wisselassistent chirurgie-cardiologie, kindergeneeskunde, huisarts in een psychiatrisch centrum en bedrijfsarts bij de Nederlandse Spoorwegen. Tussen 1988 en 1996 was hij als arts verantwoordelijk voor het medische beleid bij evenementen zoals de TT, grasbaanraces en kickbox-wedstrijden en sinds 2000 was hij elf jaar lang de stoere huisarts op Schiermonnikoog, die zo gecast had kunnen worden in een Nederlandse tv-serie.

KIPPENVEL

Maar alles veranderde radicaal op 52-jarige leeftijd, zeven jaar geleden. „Op Bali kreeg mijn vrouw hoofdpijn en we vroegen een heeler op het eiland ons te helpen. Die man wees naar me en zei: 'Wat ik kan, kan jij ook. En jouw kracht neemt alleen maar toe.' Ik kreeg kippenvel.”

Want exact die zinnen had de inmiddels overleden Nederlandse magnetiseur Jelle Veeman uit Heerenveen óók al eens tegen hem gezegd. „Als 10-jarige had ik klachten waar de huisarts en de kinderarts niets mee konden. Via mijn opa, die ook paranormaal begaafd was, kwam ik bij Veeman terecht. Hij hielp mij van mijn klachten af. Hij werd op latere leeftijd een goede vriend van me.”

„Twee maanden voor zijn overlijden, tien jaar geleden, zei Veeman dat ik hetzelfde kon als hij. En dat die kracht zou groeien. Ik nam het aan, meer niet. Ik wist het eigenlijk al wel; ik voelde dingen aan die ik niet kon weten. Als ik bij iemand een bemoedigende hand op de schouder legde, vertelden mensen dat ze rustig werden en een warm gevoel kregen. Maar veel deed ik er niet mee. Ik was op dat moment een gewone, reguliere huisarts op een prachtig Waddeneiland met negenhonderd bewoners.”

De ontmoeting met de heeler in Bali veranderde alles. Ze besloten de heeler om de anderhalve dag te bezoeken tijdens die vakantie, voor privé's. Een zoon van de man tolkte. „Hij leerde me technieken om met mijn handen energie over te dragen. Dat ging anders dan ik zelf dacht. Ik voelde wel iets, maar kon het niet plaatsen. Hij hielp me mijn krachten te ontdekken. Hoe dat voelt? Als ik iemand behandel – overigens kan dat ook een dier of plant zijn – dan voelt het alsof mijn hand naar achteren wordt gedrukt, alsof een luchtkussen tegen mijn hand duwt. Dat gevoel verdwijnt als er geen energieoverdracht meer is, dan verdwijnt de weerstand.”

„Ik had Schiermonnikoog wel gezien. Het hele jongensboek had ik er doorgebladerd, want op het eiland ben je op jezelf aangewezen en moet je alles doen: je zit op de reddingsboot, in helikopters, op de ambulance, je doet bevallingen, stervensbegeleiding, ik was apothekerhoud, zelfs ad hoc tand-

“OPA WIST DAT BEPAALDE DINGEN GINGEN GEBEUREN

heelkundige, ik gaf EHBO-lessen, was officier van dienst bij rampenbestrijding en ik deed zelfs ooit een reanimatie van een beroepsduiker in een decompressietank. Die man was onder water bekneld geraakt tussen stenen bij het leggen van onderzeese kabels. Na twaalf jaar was het tijd om weer weg te gaan.”

FREELANCE HUISARTS

Hij was 52 jaar oud, ging met zijn partner wonen in hun huis in Groningen, en besloot weer te gaan studeren: de vierjarige HBO-opleiding Academie voor Geesteswetenschappen in Utrecht. „Dat is een door zorgverzekeraars erkende opleiding sinds eind jaren negentig.” De studiebelasting van vijftien uur per week combineerde hij met het waarnemen van huisartsenpraktijken in Vledder, Loppersum, Elim, Assen, Eelde-Paterswolde, Winschoten en 't Zand als freelance huisarts.

De toelating tot de Academie was wonderlijk. „Een lid van de toelatingscommissie stond op en vroeg: 'Waar in mijn lichaam heb ik een probleem?' Ik antwoordde:

'De regio rond je linkerheup voelt koud.' Later zei hij: toen ik je zag, wist ik al dat je geschikt was voor de opleiding. Hij was blij dat ik tevens regulier arts was, maar waarschuwde dat het een behoorlijke studiebelasting was naast mijn beroep als freelance huisarts.” Van zijn 32 klasgenoten, behaalde een tiental de eindstreep. „Zo'n opleiding is intens, je verandert en dat is pittig, ook voor je omgeving.” In 2011 startte hij zijn eigen praktijk 'energetische behandeling' in Groningen.

Nu werkt hij drie dagen per week als regulier huisarts en de rest van de week als genezer. Zijn werk als waarnemend huisarts houdt hij strikt gescheiden van zijn werk als paranormaal genezer. „Als ik ergens kort werk als invaller, vertel ik het niet. Mijn grondhouding: de meesten staan er niet voor open en dus ben ik er voorzichtig mee. Maar als het ter sprake komt, vallen de reacties eigenlijk altijd mee. Laatst, op de een-na-laatste dag van een waarneming, vertelde een huisarts dat hij wist dat ik een eigen praktijk had als handoplegger. Hij was blij dat ik niet met mijn visitekaartjes had rondgestrooid. Dat doe ik eigenlijk nooit.”

Maar zijn gevoel uitschakelen, kan niet. „Dus gebruik ik het soms als middel om een diagnose te stellen. Dan vraag ik 'Zit het eigenlijk niet op een andere plek?' Of ik vraag ineens 'Hoe is het met je keel?' Dan zijn ze stomverbaasd. Maar elke huisarts heeft een bepaald 'niet-pluis-gevoel'. Ook binnen de reguliere geneeskunde is dat een belangrijk instrument. Als je niet tot een verklaring kan komen, en je hebt dat 'niet-pluis-gevoel', dan stuurt een huisarts een klant naar een specialist, soms met alleen de beschrijving van een 'gevoel'. Alleen bij mij is dat gevoel sterker ontwikkeld.”

Zijn behandeling is nooit een alternatief voor gewoon huisartsenbezoek. „Mijn eerste vraag is altijd: 'Wat vindt je eigen huisarts

Bert Steendam: „Als ik ergens kort werk als invaller, vertel ik het niet. De meesten staan er niet voor open.”

“HOE HET PRECIËS WERKT, WEET IK OOK NIET

ervan?'. Soms stuurt hij een cliënt terug naar de eigen huisarts. „Een vrouw belde. Bij haar was kanker vastgesteld. Ze wilde alleen worden behandeld door mij. Niet door de reguliere zorg. Maar daar sta ik niet achter. Eerst moest zij worden behandeld in het ziekenhuis. Een andere man stuurde ik terug, omdat zijn klacht kwam door een bekkenschiefstand. Die heeft baat bij een manueel therapeut of een chiropractor. Mechanica is mechanica. Ik kan er wel energie 'instopen', maar het recht zetten van het bekken is de ware oplossing.”

SCEPTISCH

Het zit 'in de familie'. Zijn moeder was paranormaal begaafd, had voorspellende dromen, net als hij. Geen wereldspannende visioenen hoor, zegt hij lachend. „Ik werd bijvoorbeeld op de minuut exact wakker op het moment dat een patiënt van me stierf. Ik was 100 kilometer verderop, maar ik schoot wakker en zei: 'Hij is overleden.'” Ook zijn oma, opa, een oom en een nicht, allemaal paranormaal begaafd. „Opa wist dat bepaalde dingen gingen gebeuren. Dan voorspelde hij dat mensen gingen scheiden of sterven. Een vriend van me, ook magnetiseur, heeft het zo sterk dat hij dingen weet zodra hij mensen een hand geeft: dat ze komen te overlijden, dat een vrouw zwanger is.”

Zijn 89-jarige vader – „Net zo'n bèta-man als ik” – was aanvankelijk enorm sceptisch over de 'gave' van zijn zoon. Totdat hij hem ging behandelen voor zijn jicht aan een knie. „Inmiddels komt hij om de drie weken, hij loopt nu weer zonder stok en zonder rollator. Hij zei: 'Nu kan ik er ook niet meer omheen'. Mijn vader wordt altijd heel slaperig als ik hem behandel. Iedereen raakt altijd volledig ontspannen, ze liggen soms te snurken hier op de behandeltafel.”

Na het gesprek geeft hij een flesje olie. „Naar het recept van mijn leermeester Jelle Veeman: negen oliën die ik zelf meng. Ik sla er energie in op. Gratis, onderdeel van een consult. Als ik het zou verkopen, levert dat een hele administratieve rompslomp op, met btw-afdracht en zo. Dus geef ik het weg. Soms leen ik een kopeen buisje uit, gevuld met metaalhoudend lavazand van Bali, dat ik met mijn energie oplaad. Mensen zeggen er rustig van te worden als ze het vasthouden. Hoe het precies werkt, weet ik ook niet, maar in de reguliere zorg doen we ook veel dingen zonder precies te weten hoe het werkt.”